Rok II. Zeszyt 6 i 7.

WIADOMOŚCI ADMINISTRACYJNE

miasta Katowic.

Czerwiec-Lipiec 1929.

Treść zeszytu 6/7:

NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC
Redakcja i administracja: Miejski Urząd Statystyczny.

Druk: Śląskie Zakłady Graf. i Wyd. „Polonia“ S. A., Katowice.

Od Wydawnictwa.

W niniejszym zeszycie zamykamy redakcję „Zbioru Statutów Miejscowych". Wszystkie czternaście części tego „Zbioru" zestawione i oprawione będą tworzyły książkę. Kto tę książkę chce dać oprawić, niechaj postępuje według następujących wskazówek:

1. Wyjąć z dotychczas wydanych zeszytów części I do XIV, t. j. str. 1 do 483 dzieła „Zbiór Statutów Miejscowych".
2. Odciąć z każdej części pierwsze dwie kartki zawierające tytuł i treść.
3. Odciąć dodatek części II (Wykaz szkół).
4. Wyjąć z niniejszego zeszytu kartę tytułową i spis rzeczy całego dzieła, ułożyć za tem wyżej wzmiankowane czternaście części według kolejności i dać dzieło do oprawy.

ZBIÓR

STATUTÓW MIEJSCOWYCH

ważniejszych uchwał gminnych, regulaminów miejskich, najważniejszych rozporządzeń władz i t. d.
- obowiązujących na obszarze miasta Katowic. -

CZĘŚĆ XII.

RUCH TARGOWY.

CZĘŚĆ XIII.

POLICJA BUDOWLANA.

CZĘŚĆ XIV.

DODATEK.

KATOWICE 1929.
NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC.

Druk: Śląskie Zakł. Graf. i Wyd. „Polonia“ S. A., Katowice.

TREŚĆ.

RUCH TARGOWY.

POLICJA BUDOWLANA.

DODATEK.

XII.

RUCH TARGOWY.

1) Statut Targowy Miasta Katowic.

Na podstawie § 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 r. i §§ 64, 66 i 69 ust. 2 ordynacji przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 26-go lipca 1900 r., zostaje w porozumieniu z Magistratem i Radą Miejską miasta Katowic wydany następujący statut miejscowy.

§ 1.

Za zgodą Śląskiej Rady Wojewódzkiej będą się odbywały w Katowicach tygodniowo 3 (trzy) targi, a mianowicie, każdego poniedziałku, czwartku i soboty, na targowisku przy ul. Piotra Skargi, jakoteż w miarę potrzeby przy ul. Mickiewicza.

O ile na dzień targowy przypada święto kościelne lub narodowe, targ ten odbędzie się w dzień następny lub poprzedni.

§ 2.

Ruch na placu targowym rozpoczyna się:

a) w czasie od 1-go kwietnia do 30-go września o godz. 6-tej rano,

b) w czasie od 1-go października do 31-go marca o godz. 7-mej rano.

Targi kończą się o godz. 2-giej popołudniu.

§ 3.

Miejskie władze policyjne w porozumieniu z Komisją targową wyznaczają przydział miejsc na targowisku oraz miejsca przeznaczone na wozy i zwierzęta zaprzęgowe.

Wyznaczone miejsca sprzedaży mogą zajmować handlarze tylko w dniu targowym dopiero z rozpoczęciem targu. Zaraz po ukończeniu targu winni handlarze zajmowane miejsca w należytym stanie opuścić; każdy handlarz jest zobowiązany miejsce swoje sprzątnąć, a to pod groźbą czyszczenia takowego na jego rachunek.

Nikomu nie przysługuje prawo do pewnego stałego miejsca, ani też do przekazania miejsca sprzedaży pewnej określonej wielkości lub objętości.

§ 4.

Wszelkie namioty, budy, stoły, stragany, ławki etc. oraz towary winny być z miejsc targowych usunięte najpóźniej w przeciągu ½ godziny po ukończeniu targu.

§ 5.

Furmanki i auta służące do zwożenia przedmiotów obrotu targowego winny być jaknajprędzej wyładowane i z miejsc targowych usunięte.

§ 6.

Przy ustawieniu bud, namiotów lub straganów, jak również przy ustawianiu krat ochraniających wystawę, nie wolno w bruk wzgl. ziemię wbijać sztab żelaznych czy palów drewnianych.

§ 7.

Odnośnie do przedmiotów, sprzedawanych na targach, jak i do prawa odwiedzania targów w charakterze kupującego wzgl. sprzedającego, mają zastosowanie §§ 64 i 66 ustawy przemysłowej. Wobec tego przysługuje każdemu równe prawo odwiedzania targów oraz kupna i sprzedaży na takowych pod warunkami i ograniczeniami przewidzianemi w niniejszym statucie.

§ 8.

Towarami targowemi są:

a) Towary, których sprzedaż dozwolona jest wszystkim handlarzom.

1. Surowe ziemiopłody oraz drób z wykluczeniem zwierząt większych.

2. Wytwory, których wyrób stoi w bezpośrednim związku z gospodarką rolną, leśną, ogrodnictwem, owocarstwem lub rybołóstwem lub też należy do zajęć pobocznych wieśniaków okolicznych wzgl. które są wyrabiane przez robotników dziennych (z wyjątkiem napojów alkoholowych).

3. Świeże artykuły żywnościowe wszelkiego rodzaju.

b) Artykuły rzemieślnicze oraz towary, których sprzedaż dozwolona jest tylko miejscowym handlarzom:

Wyroby obuwnicze, krawieckie, kuśnierskie, czapnikarskie, bednarskie, kapelusznicze, powroźnicze, koszykarskie, siciarskie, garncarskie, szczotkarskie, tokarskie, blacharskie, kołodziejskie, kowalskie, pieczywo, pierniki i cukierki.

c) Towary, których sprzedaż dozwolona jest wszystkim handlarzom:

1. Towary kramne, resztki, nici, guziki, zabawki zwykłe, towary szklane, fajansowe, z wyjątkiem porcelany oraz zwykłe wyroby gliniane i zwykłe towary wełniane. Prowadzić można i wszystkie inne wyżej niewymienione towary tekstylne, których wyrób rękodzielniczy albo praca domowa na obszarze Województwa Śląskiego może być udowodniona.

§ 9.

Drób wolno sprzedawać tylko w klatkach dostatecznej wielkości. Niedozwolone jest wiązanie lub krępowanie drobiu, jak skrzydeł, nóg, związywanie 2 lub więcej ptaków razem, wystawianie w ten sposób skrępowanych ptaków na sprzedaż, wreszcie noszenie drobiu za nogi lub skrzydła.

§ 10.

Na targach nie wolno urządzać widowisk, przedstawień teatralnych lub innych zabaw, ani uprawiać muzyki i żadnych gier szczęścia.

§ 11.

Zakazane jest sprzedawanie jakichkolwiek przedmiotów na targu w sposób domokrążny, wywoływanie głośne, zachwalanie swego towaru oraz sprzedaż towarów w drodze publicznej licytacji.

§ 12.

Nie wolno nikomu przez odpychanie, przecenianie, wydzieranie towaru, albo w jakikolwiek inny sposób przeszkadzać w kupnie wzgl. sprzedaży lub popełniać inne tem podobne nadużycia.

§ 13.

Za użycie zajętej przez sprzedawców towaru przestrzeni na placu targowym należy uiszczać opłaty targowe, które wymierza się na podstawie zajętej powierzchni w metrach kwadratowych.

Opłaty targowe reguluje istniejąca taryfa. Takowe muszą być uiszczane bez względu na to, czy sprzedaż nastąpiła albo czy uzyskano jaki dochód ze sprzedaży lub nie.

Zażalenia przeciw wysokości pobieranych opłat targowych należy po opłaceniu tychże, składać w Magistracie, przedstawiając odpowiednie pokwitowanie.

§ 14.

Każdy dzierżawca takiego miejsca musi na żądanie przewodniczącego lub członków Komisji targowej albo też poborców opłat targowych, policjantów lub do tego upoważnionych urzędników przedłożyć pokwitowanie z uiszczonej opłaty targowej.

§ 15.

Zepsute, wzgl. sfałszowane środki żywnościowe, cuchnące ryby i dziczyzna, trujące grzyby, sfałszowane mleko, jak również stęchłe towary różnego innego rodzaju nie wolno przynosić na targ, wzgl. sprzedawać. W przeciwnym razie zostaną pociągnięci do odpowiedzialności karnej nietylko właściciele towarów, lecz i ci, którzy przy sprzedaży takich towarów pośredniczą, zaś towary te zostaną po uprzedniem wysłuchaniu rzeczoznawcy ze względów sanitarnych usunięte i zniszczone.

§ 16.

Nie wolno artykułów spożywczych i żywnościowych kłaść na ziemię, artykuły te winny być składane na czyste podkładki lub w czyste naczynia. Kupującym nie wolno artykułów spożywczych, żywnościowych i owoców przed zakupem ich dotykać, wzgl. celem wybrania przedkładać, przewracać lub tem podobne.

Kupującym nie wolno własnoręcznie brać próby celem skosztowania artykułu; próbki takie może jedynie wydawać sprzedający. Próbki masła, sera itp., wydawane być mogą tylko w czystych naczyniach. Pozostałe resztki takich prób winny być usunięte; nie wolno ich dołączać napowrót do artykułu wystawionego na sprzedaż.

§ 17.

Lekarz weterynaryjny, upoważniony do dozorowania na targu, ma prawo zażądać okazania mu każdej sztuki drobiu, sprowadzonego na targ przez właściciela.

Zarządzenia wchodzące w jego kompetencję należy bezzwłocznie wykonać.

§ 18.

Każdy sprzedający winien umieścić przy swojem miejscu sprzedaży tablicę z wypisanem na niej swojem imieniem, nazwiskiem i miejscem zamieszkania.

Napisy winny być wykonane na białem tle, w języku urzędowym, (polskim), pismo winno być wielkości przynajmniej 5 cm.

§ 19.

Sprzedawcy dziczyzny, drzewa i choinek, wikliny, jak również mioteł z wikliny, mają dla uniknięcia kar ustawą przewidzianych oraz konfiskaty towarów, wykazać się przy sprzedaży tych przedmiotów, uwierzytelnionem zaświadczeniem władz miejscowych wzgl. odnośnego właściciela polowania lub rewiru leśnego.

Oprócz tego przysługuje Policji miejskiej prawo i przy innych towarach, w razie potrzeby zażądać od sprzedających przedstawienia dowodu na prawne nabycie towaru.

§ 20.

Sprzedaż zboża każdego gatunku, ziemniaków, kapusty, buraków; (z wyjątkiem kalarepy, marchwi z zielenią), winogron, owoców, grzybów i jagód leśnych, grochu i fasoli zielonej, szparagów, ziemiopłodów kolankowatych, nasion, suszonych ziemiopłodów strączkowych, młyńskich wyrobów zbożowych, świeżych ryb, masła oraz miodu i zabitego drobiu, dozwolona jest li tylko na wagę i miarę.

Wszystkie inne towary spożywcze wolno sprzedawać tylko na wagę, sztuki lub wiązanki.

§ 21.

Masło wolno sprzedawać tylko w kawałkach, ważących 500, 250 i 125 gr. albo też w naczyniach zawartości przynajmniej 2 kg.

Według rozporządzenia Rady Związkowej niem. (Bundesrat) z dnia 1-go marca 1902 r. (D. R. St. A. nr. 54) nie wolno sprzedawać masła, zawierającego na 100 części mniej niż 80 części tłuszczu lub w stanie niesolonym więcej niż 18 części wody, a w stanie solonym więcej niż 16 części wody.

§ 22.

Odnośnie do sprzedaży margaryny i sztucznego tłuszczu spożywczego miarodajne są przepisy §§ 1—2 ustawy o handlu masłem, serem, smalcem etc. z dnia 15-go czerwca 1897 (R. G. Bl. str. 475) oraz rozporządzenie wykonawcze b. kanclerza Rzeszy do tejże ustawy z dnia 4-go lipca 1897 (R. G. Bl. str. 591). Przepisy te postanawiają p. i., co następuje:

Sprzedający wyżej wymienione artykuły, winni umieścić przy swem miejscu sprzedaży tablicę z napisem: „Sprzedaż margaryny“, „Sprzedaż sztucznego tłuszczu spożywczego“. Tablica winna być umieszczona na widocznem miejscu.

Wyżej wymienione towary wolno sprzedawać tylko w osobnych opakowaniach, na których umieszczony winien być odpowiedni napis oraz nazwisko, wzgl. firma sprzedającego.

Zmieszanie masła itp. z margaryną lub innemi tłuszczami celem sprzedaży jest niedozwolone.

§ 23.

Artykuły spożywcze i żywnościowe muszą być opakowane w czysty, nieużywany papier. Nie wolno używać papieru zapisanego lub zadrukowanego (gazet). Natomiast wolno używać papier, na którego jednej stronie widnieje napis firmy, zalecanie towaru, lub tem podobne, jednakże druga strona musi być czysta.

Powyższy przepis nie odnosi się do artykułów jak: kartofle, warzywa, sałata i innych artykułów, wymagających czyszczenia, wzgl. płukania przed spożyciem.

§ 24.

Owoc niedojrzały, musi być jako taki wyraźnie oznaczony. Nie wolno owocu niedojrzałego mieszać z owocem dojrzałym. Również nie wolno owocu niedojrzałego sprzedawać dzieciom.

§ 25.

Słoma i siano mogą być sprzedawane furami lub w wiązkach, a mianowicie: słoma w wiązkach po 10 kg., a siano w wiązkach po 5 kg.

§ 26.

Poprzednio zważone lub zmierzone części lub ilość towarów na targach lub poza tymże, w rodzaju wymienionych w §§ 20, 21 i 25, które zostały uznane jako sfałszowane lub niewłaściwie odmierzone lub zważone, zostaną ewentualnie po zwróceniu kupującemu ceny zakupu ze strony sprzedającego wykluczone z targu.

Oprócz tego podlegają tak sprzedający, jak i właściciel towaru karze w myśl § 30 niniejszego statutu, o ile nie zachodzi w danym wypadku przewidziana za oszustwo ostrzejsza kara.

§ 27.

Psów nie wolno przyprowadzać z sobą na targowisko.

§ 28.

Nadzór nad wykonaniem przepisów niniejszego statutu targowego i innych ustawowych przepisów sprawuje Policja Miejska i z polecenia Magistratu Komisja targowa.

§ 29.

Dla wydania opinji w sprawach targowych powołana jest Komisja targowa w myśl § 59 ordynacji miejskiej z dnia 30-go maja 1853 r.

Składa się ona:

z 2-ch członków Magistratu,
z 2-ch członków Rady Miejskiej,
z 10-ciu członków z pośród obywateli.

Członków Magistratu mianuje Prezydent miasta, wszystkich innych Rada Miejska.

§ 30.

Przekroczenia i nieprzestrzegania niniejszego statutu targowego, podlegają wedle § 149 pkt. 6 ordynacji przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 26-go lipca 1900 r. grzywnie do 30,00 zł., a w razie nieściągalności, karze do 8-miu dni aresztu, o ile inne ustawy karne nie przewidują ostrzejszej kary.

§ 31.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

§ 32.

Statut targowy dla miasta Katowic z dnia 29. X. 1906 r. wraz ze wszystkiemi dodatkami traci moc obowiązującą.

Katowice, dnia 13-go września 1928 r.

Magistrat.

(Pieczęć).

(—) Dr. Kocur. (—) Schmiegel.

Śląski Urząd Wojewódzki.
L: P. H. 750/5.

Na podstawie §-u 128 ustawy o właściwości Władz i Sądów Administracyjnych z dnia 1 sierpnia 1883 r. (Zb. U. str. 237) i §-u 65 ordynacji przemysłowej, zatwierdza się regulamin targów tygodniowych miasta Katowic, co do liczby, terminu i czasu trwania tych targów, oraz artykułów dopuszczonych do obrotu.

Katowice, dnia 4-go maja 1929 r.

Śląska Rada Wojewódzka
Przewodniczący:
w z. (—) Dr. Przybyłowicz,
Naczelnik Wydziału.

---

2) Statut Miejscowy

dotyczący targów zwierzęcych miasta Katowic.

Na podstawie § 6 ust. c. ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 r. zbiór ustaw str. 265 i § 143 ustawy o ogólnym Zarządzie Krajowym z dnia 30-go lipca 1883 r. zbiór ustaw str. 195 i § 69 ordynacji przemysłowej z dnia 30-go czerwca 1900 r. Dziennik Ustaw Rzeszy str. 321, oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. Ust. R. P. nr. 77, poz. 673) i rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9-go stycznia 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Komunikacji w sprawie wykonania Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2-go sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. Ust. R. P. nr. 19, poz. 167) zostaje za zgodą Rady Miejskiej miasta Katowic wydany następujący statut miejscowy:

§ 1.

Targi zwierzęce odbywają się w Katowicach na podstawie zezwolenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 23-go lipca 1926 r. Liczba PH. 129/4, 12 razy rocznie, czyli jeden targ w miesiącu, na targowisku przy ul. Piotra Skargi, na zachód od hali mięsnej.

§ 2.

Na targi zwierzęce można sprowadzać konie, bydło, owce, kozy i świnie.

§ 3.

Spęd zwierząt rozpoczyna się o godz. 9-tej i trwa do 12-tej. Targi zwierzęce kończą się o godz. 16-tej.

Ruch targowy rozpoczyna się o godz. 9-tej i trwa do skończenia targu.

§ 4.

Dni, w których mają się miesięcznie odbywać targi zwierzęce ustala Magistrat, uwzględniając przytem święta urzędowe, chrześcijańskie i żydowskie, jak również i targi zwierzęce na sąsiednich targowiskach na cały rok zgóry.

Kalendarz ustalonych miesięcznych targów zwierzęcych przedkłada Magistrat Urzędowi Wojewódzkiemu do wiadomości.

Dni targów zwierzęcych ogłaszane będą poprzednio w kalendarzach i miejscowych czasopismach, oraz w „Orędowniku Samorządowym“ miasta Katowic i w „Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego“.

§ 5.

Policja Miejska wyznacza w porozumieniu z członkami Komisji targowej miejsca dla wszelkiego rodzaju zwierząt oraz miejsca przeznaczone na wozy i zwierzęta zaprzęgowe.

§ 6.

Odnośnie do odwiedzania targów w charakterze kupującego, wzgl. sprzedającego, mają zastosowanie §§ 64 i 66 ordynacji przemysłowej z dnia 26. VII. 1919 (Zbr. Ustaw Rz. Niem. str. 871). Wobec tego przysługuje każdemu równe prawo odwiedzania wszelkich targów oraz kupna i sprzedaży na takowych.

§ 7.

Każde zwierzę przed wpędzeniem je na targ lub też na targu musi być zbadane co do stanu zdrowia przez urzędowego lekarza weterynaryjnego.

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby lub podejrzenia o zaraźliwą chorobę winien urzędujący lekarz weterynaryjny zarządzić natychmiast odosobnienie i umieszczenie zwierzęcia w stajni kontumacyjnej i postępować później w myśl obowiązujących przepisów i dotyczących zarządzeń.

Lekarz weterynaryjny upoważniony do wykonania nadzoru na targu ma prawo zażądać od właściciela okazania mu każdego zwierzęcia, przyprowadzonego na targ.

Zarządzenia wchodzące w jego kompetencję należy bezzwłocznie wykonać.

§ 8.

Wszystkie zwierzęta przypędzone lub przywiezione na targ muszą być kryte paszportami, wzgl. świadectwami po-

chodzenia. Ważność świadectwa pochodzenia, tożsamość zwierzęcia, jak i jego niepodejrzany stan zdrowia potwierdza lekarz weterynaryjny podpisem i pieczątką urzędową na paszporcie.

W razie braku lub nieprawidłowości paszportu (świadectwa) należy zwierzęta odprowadzić na osobne miejsce i postępować według obowiązujących w tej mierze przepisów.

Wszelkie nowe paszporty (świadectwa) na zwierzęta wystawia Magistrat w myśl odnośnych przepisów, na koszt właściciela.

§ 9.

Zwierzęta, których nie wolno wiązać, muszą mieć możność swobodnego poruszania się. Konie i bydło muszą być ustawione w rzędach i strzeżone w ten sposób przez właściciela, ażeby zapobiedz uszkodzeniu osób. Przedstawianie koni na okaz może się tylko odbywać na oznaczonych miejscach i natychmiast po przedstawieniu należy je sprowadzić na miejsce sprzedaży.

Pętanie świń, cieląt i owiec jest wogóle wzbronione.

§ 10.

Wozy służące do przewożenia zwierząt muszą być oszalowane, wyścielane zawsze świeżą słomą. Zwierzęta transportowane w wozach należy w dostateczny sposób ochraniać przed słotą, dotkliwem zimnem i skwarem słonecznym.

§ 11.

Wyznaczone miejsca sprzedaży mogą handlarze zajmować tylko w dni targowe i dopiero z rozpoczęciem targu. Zaraz po ukończeniu targu winni handlarze zajmowane miejsca sprzedaży opuścić.

Nikomu nie przysługuje prawo do pewnego stałego miejsca, ani też do otrzymania miejsca sprzedaży pewnej określonej wielkości lub objętości.

§ 12.

Nie wolno nikomu przez odpychanie, podbijanie cen albo w jakikolwiek inny sposób przeszkadzać w kupnie, wzgl. sprzedaży lub popełniać inne tem podobne nadużycia.

§ 13.

Przed rozpoczęciem i po ukończeniu targu nie wolno w obrębie targowicy zawierać żadnego interesu kupna wzgl. sprzedaży.

Zwierząt kupionych nie wolno bezwarunkowo na targowicy odsprzedawać dalej w celach zarobkowych.

§ 14.

Na targach zwierzęcych nie wolno sprzedawać napojów alkoholowych, ani urządzać widowisk, przedstawień teatralnych lub innych zabaw, ani też uprawiać muzyki i żadnych gier szczęścia.

§ 15.

Zaraz po ukończeniu targu musi być plac targowy gruntownie czyszczony i w razie potrzeby zdesynfekowany.

§ 16.

Każdy sprzedający winien uiścić opłatę targową według taryfy wydanej przez Magistrat miasta Katowic, urzędnikom do tego upoważnionym.

Zażalenia przeciw wysokości pobieranych opłat targowych należy po opłaceniu tychże składać w Magistracie, przedstawiając odpowiednie pokwitowanie.

Opłata targowa musi być uiszczona bez względu na to, czy sprzedaż nastąpiła albo czy uzyskano jaki dochód ze sprzedaży lub nie.

§ 17.

Każdy sprzedający musi na żądanie członków Komisji targowej, policjantów lub do tego upoważnionych urzędników przedłożyć pokwitowanie z uiszczonej opłaty targowej.

§ 18.

Nadzór nad wykonaniem przepisów odnośnego statutu i innych ustawowych przepisów sprawuje Policja Miejska i z polecenia Magistratu, Komisja targowa.

Zarządzenia urzędników Policji muszą być bezwarunkowo wykonane.

§ 19.

Dla wydania opinji w sprawach targowych powołana jest Komisja targowa w myśl § 59 ordynacji miejskiej z dnia 30-go maja 1853 r.

Składa się ona:

z 2-ch członków Magistratu,
z 4-ch członków Rady Miejskiej,
i z 8-miu członków z pośród obywateli.

Członków Magistratu mianuje Prezydent miasta, wszystkich innych Rada Miejska.

§ 20.

Przekroczenia i nieprzestrzegania niniejszego statutu miejscowego podlegają według § 149 Nr. 6 ordynacji przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 26-go lipca 1900 r. oraz ustawy niem. o zarazach zwierzęcych z dnia 26. VI. 1909 r. grzywnie do 30,00 zł., a w razie nieściągalności karze do 8-miu dni aresztu, o ile inne ustawy karne nie przewidują ostrzejszej kary.

§ 21.

Niniejszy statut miejscowy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Katowice, dnia 25-go kwietnia 1928 r.

Magistrat:

(Pieczęć).

(—) Szkudlarz. (—) Schmiegel.

Śląski Urząd Wojewódzki
w Katowicach.
L. PH. 812/3.

Katowice, dnia 7. I. 1929 r.

Dotyczy: Katowice, zatwierdzenie regulaminu jarmarków na zwierzęta.

Powyższy regulamin jarmarków zwierzęcych miasta Katowic zatwierdza się po myśli § 65 ordynacji przemysłowej

oraz § 127 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1. VIII. 1883 (Zbr. U. str. 237), odnośnie do ich liczby terminów odbywania i czasu trwania.

Śląska Rada Wojewódzka

Przewodniczący:

(Pieczęć).

w z. (—) Żurawski.

---

3) Taryfa

w przedmiocie pobierania opłat na targach zwierzęcych m. Katowic.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 14-go kwietnia 1924 roku o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) oraz uchwał korporacyj miejskich z dnia 12. II. 1929 r. / 28. II. 1929 r. wydaje się w związku ze statutem miejscowym dot. targów zwierzęcych miasta Katowic z dnia 25. kwietnia 1928 r. następującą taryfę miejscową:

§ 1.

Od sprzedających na targach zwierzęcych pobierać się będzie każdorazowo opłaty według następujących stawek:

1.	Od jednego prosiaka, cielęcia, owcy lub kozy	0,40 zł.
2.	Od jednej świni	1,00 „
3.	Od krowy	3,00 „
4.	Od konia	4,00 „

§ 2.

Opłaty targowe muszą być uiszczone przed zajęciem miejsca na targowisku, w przeciwnym razie zainteresowani zostaną bezwzględnie niedopuszczeni. Kwit należy zachować i na żądanie przedłożyć.

§ 3.

W czasie targu musi być taryfa wyłożona interesentom do wglądnięcia.

§ 4.

Taryfa powyższa obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Katowice, dnia 2-go marca 1929 r.

Magistrat.

(—) Szkudlarz. (—) Maciejczyk.

Ogłoszono.

Katowice, dnia 4-go marca 1929 r.

Magistrat.

Zarząd Zakładów Miejskich.

(—) Szkudlarz.

(Pieczęć).

XIII.

POLICJA BUDOWLANA.

1) Rozporządzenie policyjne

dotyczące numeracji domów.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. oraz §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30. lipca 1883 r. wydaje się za zgodą Magistratu następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

Wszystkie domy mieszkalne oraz zabudowania główne, położone przy publicznych ulicach i placach, które nie mają jeszcze numerów domowych, należy zaopatrzyć jaknajrychlej w numery, podane przez Urząd Policyjny z osobna dla każdej ulicy wzgl. placu. Numery winny być wielkości 8 cm., wykonane biało na granatowem tle. Odstąpienie od powyższego przepisu dopuszczalne jest jedynie za osobnem zezwoleniem policyjnem.

§ 2.

Powyższe rozporządzenie stosuje się do wszystkich w przyszłości nowopobudowanych domów w obrębie miasta Katowic. Przy nowopobudowanych i przebudowanych domach numery winny być umieszczone najpóźniej w przeciągu 8 dni, po oddaniu budynku do użytku.

§ 3.

Numery domowe należy utrzymywać stale czysto, wyraźnie i czytelnie i umieścić je w miejscu widocznem, aby z żadnej strony nie były zasłonięte.

§ 4.

Według powyższego rozporządzenia do umieszczenia i utrzymywania numerów domowych są zobowiązani właściciele poszczególnych zabudowań bez różnicy na rodzaj zabudowania.

§ 5.

Winni przekroczenia §§ 1—4 niniejszego rozporządzenia karani będą grzywną pieniężną do wysokości 30 zł., a w razie nieściągalności tejże karą aresztu do 3 dni.

§ 6.

Powyższe rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 7.

Rozporządzenie policyjne z dnia 4. czerwca 1872 r. znosi się niniejszem.

Katowice, dnia 11. września 1899 r.

Zarząd Policyjny.
Schneider.

---

2) Rozporządzenie policyjne

dotyczące publicznego odwodnienia w obrębie miasta Katowic oraz wykonania i używania odwodnień domowych.

Na podstawie §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30. lipca 1883 r. oraz §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 r. wydaje się za zgodą Magistratu dla miasta Katowic następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

Przymus połączenia.

1. Wszystkie zabudowane i niezabudowane nieruchomości, położone przy skanalizowanych publicznych ulicach i placach muszą być połączone w celu ich odwodnienia z urządzeniem kanalizacyjnem.

2. Do zarządzeń policyjnych zmierzających do urzeczywistnienia tego celu musi się zastosować każdy właściciel domu i nieruchomości w poszczególnie wyznaczonym terminie, a przedewszystkiem winien tenże umożliwić Policji Budowlanej przeprowadzenie potrzebnych rewizyj.

3. Przy nowych budowlach należy równocześnie z planami budowlanemi przedłożyć rysunki odwodnienia, jako osobne podanie.

§ 2.

Zniesienie istniejących urządzeń odwadniających.

1. Policja Budowlana wyda zarządzenie z podaniem czasokresu do którego muszą być zniesione dotychczasowe urządzenia odwadniające i ustępowe, jak również w jakim zakresie i rodzaju musi to nastąpić. Przedewszystkiem należy opróżnić i oczyścić wszystkie istniejące doły kloaczne i gnojowniki, a ściany tychże dezynfekować. Dopiero po dostatecznem działaniu środków dezynfekcyjnych na ściany dołów, należy spód tychże usunąć, a uzyskany materjał włącznie z ziemią, położoną pod tymże dezynfekować. Dla pewniejszego działania należy posługiwać się mlekiem wapiennem jako środkiem dezynfekcyjnym. Wreszcie należy dół wypełnić materjałem higjenicznym t. j. materjałem pozbawionym zarazków (dobrą ziemią).

Wyjątki są dopuszczalne tylko przy takich nieruchomościach, które na wskróś mają charakter wiejski i na których znajdują się szczelne gnojowniki tylko na gnój zwierzęcy, których brzegi muszą wystawać conajmniej 40 cm. ponad poziomem ziemi. W takim wypadku mogą być ustępy urządzone bezpośrednio ponad gnojownikiem.

Udzielenie takiego zezwolenia może nastąpić na warunkach ograniczonych i w każdej chwili być odwołane.

§ 3.

Jakość odprowadzanych ścieków.

1. Z nieruchomości, które są połączone z publicznem urządzeniem kanalizacyjnem muszą być odprowadzane do publicznej kanalizacji następujące ścieki:

a) ścieki domowe i gospodarcze,
b) wydzieliny ludzkie z ustępów spłukiwalnych i ścieki pisoarowe,
c) wody deszczowe i śniegowe,

d) ścieki przemysłowe i fabryczne, o ile nie zabrania tego poniższy ustęp.

2. Ścieków mogących wywierać szkodliwe działanie na kanały lub ich zawartości i zniszczyć urządzenie, nie wolno do publicznej kanalizacji odprowadzać.

3. Wody zgęszczone, zawierające osad lub muł, mogą być odprowadzane tylko za osobnem zezwoleniem Policji Budowlanej. Wody zawierające wyższą temperaturę niż 40° Celsjusza muszą być ochłodzone przed odprowadzaniem do kanałów publicznych.

4. Materjałów niepłynnych jakto: odpadków kuchennych, pyłu, śmieci, piasku, popiołu, gruzu, gałganów tudzież materjałów mogących spowodować ogień lub wybuch, nie wolno odprowadzać do kanałów.

5. Ustępy zwykłe, gnojowniki i doły na gnojówkę nie mogą być połączone z publiczną kanalizacją.

§ 4.

Zawiadomienie o połączeniu.

O każdem połączeniu z publiczną kanalizacją jak również o każdej zmianie tegoż jest właściciel nieruchomości zobowiązany to donieść Policji Budowlanej.

§ 5.

Wnioski o zezwolenie.

1. Z wnioskiem o połączenie z publiczną kanalizacją należy przedłożyć Policji Budowlanej rysunek projektowanego odwodnienia w 2-ch egzemplarzach. Plany muszą być sporządzone na mocnym i trwałym materjale w formacie 21×33 lub w rozmiarach wielokrotnych tego formatu. Plany przedłożone muszą odpowiadać rzeczywistości i zawierać:

a) plan sytuacyjny całej nieruchomości włącznie podwórzy, ogrodów tudzież tam znajdujących się zabudowań, oznaczonych według ich przeznaczenia (mieszkalne, stajenne, gospodarcze, warsztatowe, zamieszkały dom boczny lub oficyna, stodoła i t. p.) jak również nieruchomości sąsiednie i graniczące ulice w podziałce 1:1000 albo 1:500 z oznaczeniem numeru hipotecznego i numeru domu;

b) całkowite rzuty poziome parteru lub suteryn wszystkich zabudowań, mających być odwodnionych z wrysowaniem przewodów, położonych w spadzie i przed-

stawieniu przewodów pionowych. Z ubikacyj położonych na innych piętrach mogą być przedstawione częściowe rzuty poziome tylko tych, które otrzymają odwodnienie. Wszelkie objekty należące do instalacji, jak to: spłukiwalne muszle ustępowe, pisoary, zlewy, wanny kąpielowe itd. muszą być we wszystkich rzutach poziomych dokładnie oznaczone;

c) przekroje tych części budynków i podwórza, które mają być odwodnione w kierunku głównej rury odwadniającej ze wszystkiemi wyżej wymienionemi do instalacji należącemi częściami, z przedstawieniem położenia przewodu łączącego z głównym przewodem i z podaniem wysokości położenia pojedyńczych części instalacji odwadniającej w podziałce 1:100. Wymiary wysokości ustosunkowane do normalnego zera niwelacyjnego.

2. W rysunkach muszą być przedstawione wszystkie szczegóły przewidzianej instalacji odwadniającej jakoteż wszystkie istniejące do dalszego użytku przewidziane objekty odwadniające, a ponadto o ile to jest konieczne w opisie technicznym dokładnie wyjaśnione na dowód pożyteczności urządzenia.

3. W planie należy przedstawić wszelkie istniejące urządzenia kolorem czarnym, urządzenia nowe w innych kolorach a szczególnie zaś części żelazne niebieskim, rury kamionkowe czerwonym kolorem (zinober). Nie wolno użyć koloru zielonego.

4. Plany muszą być podpisane przez:
  a) właściciela nieruchomości,
  b) wykonawcę projektu,
  c) przez wykonawcę, któremu zostało powierzone wykonanie robót.

5. Wszystkie plany muszą być zaopatrzone w podziałki, pozatem muszą być podane wszelkie wymiary, mogące służyć do oceny projektu.

6. Jeden egzemplarz zatwierdzonego projektu pozostaje przy aktach Policji Budowlanej, drugi egzemplarz zaopatrzony klauzulą zatwierdzającą otrzymuje wnioskostawca z powrotem.

7. Przed otrzymaniem zezwolenia i upływem czasokresu ustalonego w § 9 ust. 1 nie wolno rozpocząć z wykonaniem domowych instalacyj odwadniających.

§ 6.

Niewłaściwe rysunki.

Zezwolenie, które zostało udzielone na podstawie niewłaściwych rysunków może zostać przez Policję Budowlaną bezwzględnie odwołane.

Wskutek tego właściciel nieruchomości musi wykonać na własny koszt ewentualne potrzebne zmiany przewodu łączącego i przewodów domowej instalacji odwadniającej.

§ 7.

Jakość urządzeń odwadniających.

a) Rozmiar przewodu.

1. Główne przewody łączące muszą mieć przekrój o średnicy 15 cm. w świetle. Wszystkie przewody boczne, położone w spadzie muszą mieć przekrój o średnicy conajmniej 10 cm. w świetle.

2. Przy nadzwyczajnie obszernych nieruchomościach lub też nadzwyczajnie obfitych ściekach może Policja Budowlana przepisać główne przewody odpływowe o większej średnicy w świetle aniżeli 15 cm. lub też zażądać więcej przewodów łączących.

3. Najmniejszy przekrój rur spustowych, oddzielnych zlewów, wanien kąpielowych i t. p. wynosi 5 cm. w świetle.

4. Rury spustowe ustępów spłukiwalnych muszą mieć przekrój o średnicy przynajmniej 10 cm. w świetle i nie mogą przekraczać tegoż ponad 15 cm.

b) Kierunek, spad i położenie zanurzenia przewodów.

1. Wszystkie przewody należy o ile możliwe prowadzić przed wchłanianiem wody w prostej linji do przewodu łączącego. Jeżeli nie można uniknąć zmiany kierunku w przewodach, wtenczas należy użyć kształtówek. Wykonanie załomów prostemi rurami jest wzbronione.

2. Spad przewodów, o ile jest możliwy musi być jednostajny. Przewodom należy nadać jednostajny spad nie poniżej 1:50, mniejsze spady aniżeli 1:100 są wzbronione. Przy mniejszym spadzie aniżeli 1:50 może zażądać Policja Budowlana osobne urządzenie spłukiwalne.

3. Przewody położone poza obrębem zabudowań muszą być tak prowadzone, że grzbiet ich na najwyższym punkcie musi leżeć conajmniej 80 cm. pod powierzchnią terenu.

4. Każde łączenie przewodu z drugim musi być ostrokątne. Wzbronione jest wpuszczać przewód o większej średnicy do przewodu o mniejszej średnicy.

5. Nie wolno zakładać zamknięć odorowych i namulników w przewód główny.

c) Materjał przewodów.

1. Przewody położone w przekroju muszą być albo kamionkowe, najlepszej jakości, mocno wypalone, wewnątrz i zewnątrz równo polewane, nieprzeciekalne lub żelazolane, zgodne z wzorami niemieckich normalnych rur odpływowych i przez kompetentnego ministra uznane jako nadające się do budowli państwowych. Rury te muszą być wewnątrz i zewnątrz polewane lakiem asfaltowym.

2. O ile przewody takie są położone, wolno w zabudowaniach lub też mają w piwnicy mniejsze pokrycie aniżeli 30 cm., wtenczas należy użyć przepisowych rur żelazolanych. Tak zw. gródzkie rury odpływowe są wzbronione.

3. Przeznaczone do używania rury kamionkowe muszą jakością odpowiadać rurom używanym przez Magistrat do połączeń.

4. Wszystkie rury spustowe i przedłużenia tychże prowadzące przez ubikacje zamieszkałe muszą być wykonane z żelazolanych normalnych rur odpływowych oznaczonych w ustępie 1.

5. Dachowe rury spustowe, rury odwietrzające i przedłużenia rur spustowych, służące do odwietrzenia, o ile ostatnie nie prowadzą przez ubikacje zamieszkałe, mogą być wykonane z blachy cynkowej.

6. Przewody o średnicy nie ponad 5 cm. w świetle mogą być wykonane z rur ołowianych, jednakże nie mogą być otynkowane.

7. Tak długo dopóki przez kompetentnego ministra nie zostanie udzielone zezwolenie na używanie normalnych rur odpływowych muszą być używane tak zw. niemieckie rury odpływowe.

d) Uszczelnienie rurociągów.

1. Styki rur kamionkowych muszą być uszczelnione w ten sposób, że do łącznicy utyka się mocno sznur smolny i zalewa się tenże wodoszczelnie gorącym kitem asfaltowym.

2. Do uszczelniania rur żelazolanych używa się sznura białego wzgl. smolnego i zalewa się ołowiem.

3. Rury ołowiane i z blachy cynkowej łączy się przez zlutowanie tychże.

e) Urządzenie do czyszczenia.

1. Przy poważnej zmianie kierunku i na punktach końcowych przewodów należy założyć otwory do czyszczenia.

2. Dla każdego przewodu łączącego przed wylotem na ulicę musi być założony w łatwo dostępnem miejscu otwór do czyszczenia.

3. Otwory do czyszczenia należy wodo- i powietrzoszczelnie zamknąć. Zamknięcie musi się składać z żelazolanej ramy i takiejże pokrywy. Jeżeli otwór do czyszczenia znajduje się w piwnicy, wtenczas należy tenże wykonać jako szyb rewizyjny rozmiaru 0,8×0,6 m. w świetle z twardo palonej cegły (wodotrwałej) na zaprawie cementowej.

f) Zlewy, wpusty itd.

1. Każde połączenie bez studzienki osadowej albo osadnika tłuszczu (stołu płucznego, miednicy zlewowej, wpustu itd.) musi być zaopatrzone w nieruchome sito albo ruszty.

2. Średnica poszczególnych otworów w sicie może wynosić najwyżej ¼ cm., zaś odstęp pręcików pomiędzy rusztami najwyżej ½ cm. Ponad każdym zlewem musi być umieszczony kurek do spłukiwania wody. Na każdem zamieszkałem piętrze musi się znajdować conajmniej 1 zlew.

3. Pod każdem takiem połączeniem należy umieścić działające, łatwodostępne i łatwe do czyszczenia zamknięcie odorowe (wodne). Jak dalece muszą być wbudowane wentyle odporowe dla zapobieżenia odporowi wody przy otworach wszelkiego rodzaju, położonych pod powierzchnią ulicy, ustali Policja Budowlana.

4. W ubikacjach, jak to: pralniach, płuczkarniach, płuczkarniach piwnicznych dla mycia butelek, ubikacjach przemysłowych, w których używa się do szorowania piasku itd. jest konieczne dla zapobieżenia odpływu ścieków do przewodu ulicznego założenie studzienek osadowych z osobnym przewodem.

5. Studzienki osadowe muszą być zaopatrzone w zamknięcia wodne i wykonane z lanego żelaza, palonej kamionki, betonu lub też innego równowartościowego materjału, uzna-

nego przez Policję Budowlaną, wodoszczelnie wykonane i wbudowane.

6. Miednice zlewowe wykonane z żelaza lanego muszą być wewnątrz emaljowane.

g) Dachowe rury spustowe.

1. Dachowe rury spustowe należy połączyć z kanałem ulicznym lub też z przewodem łączącym.

2. Połączone a położone bezpośrednio przy ulicach dachowe rury spustowe należy wykonać 1,50 m. ponad terenem z rur żelazolanych, odpływowych, oznaczonych w § 7 ust. c. Rury te muszą być wewnątrz i zewnątrz polewane lakiem asfaltowym. Wszystkie dachowe rury spadowe, które wpływają do kanału ulicznego lub też do kanału łączącego, prowadzącego bezpośrednio do kanału ulicznego, należy zaopatrzyć w solidne i łatwodostępne osadniki na liście i piasek bez szczelnego zamknięcia odorowego (wodnego) stosownie do modelu wyłożonego w Urzędzie Budowlanym.

3. Wyjątki od powyższego są zależne od zezwolenia Policji Budowlanej.

4. Na wierzchu osadników na liście i piasek musi się znajdować kilka większych otworów odwietrzających, przez które mogą się ulatniać ew. powstałe z wody odory.

h) Wpusty, deszczówki (podwórzowe studzienki osadowe).

1. Podwórza i ogrody należy odwadniać za pomocą studzienek osadowych, które winny posiadać cynkowe kociołki do chwytania mułu. Studzienki osadowe muszą być wykonane wodoszczelnie, z betonu, palonej kamionki, żelaza lanego lub innego równowartościowego materjału, uznanego przez Policję Budowlaną.

2. Studzienki osadowe na podwórzach mają mieć średnicę niemniejszą jak 35 cm. Poziom wody winien się znajdować przynajmniej 60 cm. ponad spodem studzienki a przynajmniej 90 cm. pod poziomem terenu, o ile studzienka znajduje się na niekrytym terenie.

3. W odpływie należy urządzić z rury kolankowej działające zamknięcie odorowe (wodne). Nakrycie studzienek osadowych musi być wykonane z żelazolanych rusztów. Boczne bezpośrednie odpływy np. ze studni płynących (wytryskowych) rynien deszczowych itp. mogą być połączone ze studzienkami osadowemi tylko za zezwoleniem Policji Budowlanej.

4. Każda studzienka musi posiadać dla pomieszczenia mułu solidne, pocynkowane kociołki na muł, szczelnie zamykającą część dolną, z łukiem i hakiem wystającym ponad wodę.

i) Osadniki tłuszczu.

We wszystkich pomieszczeniach, w których spotyka się większe ilości odcieków tłustych i mydlanych jak np. w procederowo prowadzonych pralniach, mydlarniach, kuchniach gospodarskich i restauracyjnych, rzeźniach i t. d. należy umieścić dla uchwycenia tych składników osadniki tłuszczu, które muszą odpowiadać wzorowi wyłożonemu w Urzędzie Budowlanym. Osadniki tłuszczu muszą być powietrzo- i wodoszczelnie zamknięte i łatwo dostępne. Odpływ osadników tłuszczu musi być zaopatrzony w zamknięcia wodne conajmniej 10 cm. głębokości.

k) Ustępy płuczne i pisoary.

1. Płuczne muszle ustępowe muszą być wykonane z najlepszego fajansu albo porcelany jako tak zw. miednice płuczne z widocznym odpływem o średnicy w świetle nie więcej jak 9 cm. Muszle muszą posiadać działające zamknięcia odorowe (wodne). Połączenie przewodu płucznego musi nastąpić w sposób złączenia śrubowego.

2. Przepłukiwanie wodą może nastąpić tylko za pośrednictwem zbiornika płucznego, jednakże niebezpośrednio przez połączenie z instalacją wodociągową. Zbiornik płuczny musi być tak urządzony, że za jednem pociągnięciem ręką wzgl. w sposób automatyczny wypróżnia się z tegoż conajmniej 6 litrów wody i spada do muszli ustępowej.

Instalacja wody dopływowej, urządzenie płuczne i muszle ustępowe muszą być bezwarunkowo chronione przed mrozem. Ubikacje ustępowe muszą być okolone ogniotrwałemi ścianami. Wyjątki od powyższych przepisów przy ustępach dla większego ruchu np. w szkołach, fabrykach, restauracjach itp. mogą być dopuszczone przez Policję Budowlaną.

3. Urządzenia pisoarowe muszą być zaopatrzone przynajmniej przy ich głównych odpływach w zamknięcia odorowe (wodne) głębokości 10 cm. Przy urządzeniach spłukiwalnych pisoarów musi urządzenie to, o ile się znajduje więcej jak dwie muszle w jednej ubikacji, być połączone ze zbiornikiem płucznym, który musi być chroniony przed zamarznięciem i z którego musi stale sączyć się samodzielnie zbierająca się woda, czasowo w cienkich, czasowo w silniejszych promieniach. Ew. zamierzające bezpośrednie spłukiwania

przy dwóch miednicach pisoarowych, jak również moczniki olejne mogą być dopuszczone za zezwoleniem Policji Budowlanej.

4. Odpływy z ustępów płucznych i pisoarów nie mogą przepływać przez żadną studzienkę osadnikową.

l) Przewietrzenie.

1. Wszelkie rury spustowe, do których są połączone więcej jak jeden zlew lub też jakiekolwiek inne odpływy albo do których wpływa ustęp płuczny wzgl. pisoar, należy zaopatrzyć w rury przewietrzne bez zmiany średnicy tychże i wyprowadzić ponad dach. Rurę przewietrzną należy zaopatrzyć w kapturek. Rury przewietrzne należy prowadzić możliwie pionowo bez zgięć i załomów. Przewody poziome są wzbronione. Oprócz tego dla każdego ustępu i pisoaru musi być urządzone bezpośrednie przewietrzenie ubikacyj. Jeżeli wylot rury przewietrznej jest taki, że są możliwe wzgl. nastąpić mogą uciążliwości w pobliżu znajdujących się ubikacyj mieszkalnych albo nieruchomości sąsiednich, wtenczas rurę przewietrzną należy poprowadzić przynajmniej 1 m. ponad strop sąsiednich ubikacyj mieszkalnych, w których uciążliwości się uwidoczniały. Używanie do tego celu wietrzników służących do odwietrzania ubikacyj mieszkalnych jest wzbronione.

2. Zamknięcie odorowe należy założyć we wszystkich wpustkach wodnych i włączyć w ich przewody odpływowe. Wgłębienie na wodę musi wynosić w zamknięciach odorowych przy muszlach ustępowych 40 mm. a wszystkich innych wpustach 30 mm.

3. Policja Budowlana może dopuścić na osobny wniosek niepróżnosączące zamknięcia odorowe. W wypadku tym nie jest potrzebne osobne odwietrzenie tegoż.

m) Istniejące domowe urządzenia odwadniające.

Przy już istniejących domowych urządzeniach odwadniających może Policja Budowlana dopuścić wyjątki od powyższych przepisów.

1. O ile istniejące przewody główne mają większą średnicę, aniżeli podano w § 7 a) ust. 1, jednakowoż znajdują się w dobrym stanie.

2. Jeżeli rury spustowe istniejących ustępów spłucznych mają większą średnicę niż podano w § 7 a) ust. 4, lecz są z żelaza.

3. Jeżeli istniejące ustępy spłuczne podane w § 7 k) ust. 1 nie odpowiadają całkowicie tym przepisom, jednakże pod względem policyjno-budowlanym i zdrowotnym nie nasuwają żadnych wątpliwości.

§ 8.

Urządzenia specjalne.

Ze względów szczególnych, a mianowicie ze względów zdrowotnych mogą być w poszczególnych wypadkach przepisane przez Policję Budowlaną dodatkowo przy już istniejących urządzeniach także jeszcze inne aniżeli poprzednio wymienione urządzenia dla domowej sieci kanalizacyjnej wewnątrz nieruchomości jak to: (szyby z przelotnemi spodami i t. d., rozporządzenie o urządzeniach do odkwaszania odpływów, urządzenia do ochłaniania gorących odpływów, zarządzenia do założenia osobnych urządzeń czyszczalnych i t. d.). Do rozporządzeń takich muszą się właściciele domów zastosować.

§ 9.

Zgłaszanie, nadzór i odbiór.

1. Właściciel nieruchomości jest zobowiązany donieść piśmiennie Policji Budowlanej conajmniej 3 dni przed rozpoczęciem prac budowlanych przy zakładaniu urządzenia odwadniającego. Nad wykonywaniem wszystkich domowych urządzeń odwadniających dozoruje Policja Budowlana. Rurociągi położone pod powierzchnią ziemi mogą być dopiero zasypane po wyrażeniu zgody przez Policję Budowlaną. Rurociągi zasypane bez zgody Policji Budowlanej należy znów w celu ich zbadania i odbioru przez właściciela nieruchomości na jego koszt odkryć. Zatwierdzone rysunki muszą się stale znajdować na miejscu budowy i na żądanie urzędnika kontrolującego być mu przedłożone do wglądu.

2. Połączenie głównego przewodu odpływowego domowego urządzenia odwadniającego do kanału publicznego do granicy nieruchomości wykonane na koszt właściciela może być przeprowadzone tylko za zezwoleniem Policji Budowlanej.

3. Przed wzięciem do użytku zezwolonego urządzenia odwadniającego należy zawiadomić Policję Budowlaną piśmiennie o odbiorze tegoż.

4. Policja Budowlana może polecić Miejskiemu Urzędowi Budownictwa Podziemnego przeprowadzenie dokładnych ba-

dań i prób szczelności wykończonego urządzenia odwadniającego i zażądać zmian takich części, które nie odpowiadają zmierzającemu celowi, jak również żądać dodatkowego wbudowania osadników tłuszczu, studzienek osadowych, a przy obawie odporu wody wbudowania zapór odporowych. Wymaganiom tym musi być zadość uczynione.

§ 10.

Zmiany domowych urządzeń odwadniających.

1. Przy przepisowo wykonanych urządzeniach odwadniających nie wolno bez zezwolenia Policji Budowlanej przeprowadzać jakichkolwiek zmian wzgl. rozszerzeń tychże.

2. Powyższe przepisy stosują się także przy wszystkich zmianach jak również rozszerzeniu domowych urządzeń odwadniających.

§ 11.

Utrzymanie domowych urządzeń odwadniających.

1. Właściciel nieruchomości jest zobowiązany utrzymywać domowe urządzenia odwadniające w stanie użytecznym, czyścić je i spłukiwać.

2. Zamknięcia odorowe, osadniki tłuszczu, studzienki osadowe, osadniki na liście i piasek należy w właściwym czasie czyścić. Studzienki osadowe należy opróżniać najpóźniej wtenczas jeżeli składników odpływowych nagromadziło się tak wysoko, że znajdują się 25 cm. pod poziomem wody lub też zawartość studzienki osadowej tworzy papkowatą masę lub zamienia się w zgniliznę.

§ 12.

Badanie domowych urządzeń odwadniających.

1. Policja Budowlana ma prawo badać każdego czasu stan rur domowych i domowego urządzenia odwadniającego, zarazem żądać od właściciela nieruchomości usunięcia stwierdzonych braków jak również wykonania potrzebnych zmian. Do takich zarządzeń policyjnych musi się zastosować właściciel nieruchomości.

2. Przysługujące Policji Budowlanej prawo badania każdego czasu rur domowych i domowego urządzenia odwadniającego ma także Magistrat.

§ 13.

Przepisy karne.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia policyjnego lub też zarządzeń wydanych na podstawie tego rozporządzenia karane będą o ile według innych ustaw i rozporządzeń nie grozi kara wyższa, grzywną do 30 zł., a w razie niemożności uiszczenia grzywny odpowiednim aresztem. Pozatem ma Policja Budowlana prawo zarządzenia swe przeprowadzić w drodze przymusowej na koszt opieszałego.

§ 14.

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia policyjnego.

Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie z dniem tym znosi się wszystkie rozporządzenia policyjne sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem, a mianowicie rozporządzenie policyjne dotyczące skanalizowania miasta Katowic z dnia $\frac{22.\ \text{maja}}{26.\ \text{lipca}}$ 1883 r. oraz rozporządzenia policyjne dotyczące skanalizowania nieruchomości z dnia 7 października 1896 r.

Katowice, dnia 3-go lutego 1906 r.

Zarząd Policyjny.
(—) Pohlman.

---

3) Rozporządzenie policyjne

dotyczące zakładania i utrzymania chodników.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. oraz §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30. lipca 1883 r. wydaje się za zgodą Magistratu dla miasta Katowic następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

Zobowiązanie właścicieli nieruchomości do potrzebnego w interesie publicznym zakładania i utrzymania chodników własnemi środkami opiera się w mieście Katowicach wskutek stale bez zmian trwającego praktykowania podczas okresu prawno-przedawnionego na prawie zwyczajowem.

Sposób wykonania tego prawa określają następujące przepisy.

§ 2.

Do chodników w pojęciu niniejszego rozporządzenia należą również krawężniki wzgl. rynsztoki leżące między właściwym chodnikiem a jezdnią.

§ 3.

Szerokość i wysokość poziomu chodnika wyznacza Urząd Policyjny w porozumieniu z Magistratem, uwzględniając szerokość ulicy i stosunki miejscowe.

§ 4.

Właściciele nieruchomości w mieście Katowicach są zobowiązani w czasokresie wyznaczonym przez Urząd Policyjny:

a) przy tych ulicach i placach, przy których chodniki jeszcze wcale nie istnieją takowe założyć na żądanie Urzędu Policyjnego według niniejszego rozporządzenia;
b) istniejące chodniki wzdłuż ich nieruchomości utrzymywać stale w dobrym stanie.

§ 5.

Nowe chodniki należy umocnić betonem cementowym lub też asfaltem według bliższych wskazówek Urzędu Policyjnego. Urząd Policyjny może również zezwolić za zgodą Magistratu na umocnienie chodników płytami granitowemi, cementowemi, wzgl. jakimś innym równowartościowym materjałem, jak również może przepisać użycie samej drobnej kostki mozaikowej lub też w połączeniu z innem pokryciem.

§ 6.

Płyty granitowe muszą być wykonane równomiernie o grubości przynajmniej 0,10 m. Płyty cementowe muszą być przedniej jakości, a użycie tychże może nastąpić dopiero po zbadaniu przez Urząd Policyjny. Bruku mozaikowego nie wolno wykonać z bazaltu. Zalewanie bruku mozaikowego cementem jest wzbronione.

§ 7.

Przerwy w chodnikach mogą istnieć tylko przed dojazdami do nieruchomości, a szerokość tychże nie może przekraczać zasadniczo 2,00 m.

Przerwy te winny być pokryte brukiem rządkowym lub drobnym wzgl. innym materjałem uznanym przez Urząd Policyjny za równorzędny. Bruk dojazdowy musi być ułożony na równi z poziomem chodnika i połączony z jezdnią odpowiednio dostosowanemi krawężnikami.

§ 8.

Umocnienie chodników według § 5 odnosi się do całej szerokości. W poszczególnych wypadkach, gdzie są przewidziane pasy dla drzewek ustali szerokość chodnika Urząd Policyjny.

§ 9.

Wydrążenia pod doły drzewek należy wykonać według bliższych wskazówek Urzędu Policyjnego.

§ 10.

Chodniki winny być ze strony jezdni odgraniczone krawężnikami i odpowiadać odnośnie do swoich kształtów i jakości przepisom policyjnym, oraz muszą być 30 cm. szerokie i 20 cm. wysokie.

Przy ulicach mniej ruchliwych mogą być dopuszczone wyjątkowo przez Urząd Policyjny krawężniki o mniejszych rozmiarach.

§ 11.

Istniejące już chodniki a nie odpowiadające powyższym przepisom mogą pozostać tak długo, dopóki nie okaże się potrzeba poważniejszej naprawy. Przy sposobności takiej naprawy winny takowe być dostosowane do powyższych przepisów.

§ 12.

Dostosowanie do powyższych przepisów musi nastąpić natychmiast bez względu na stan istniejących chodników, na wypadek potrzeby zmiany szerokości chodnika lub jezdni całej wzgl. części ulicy, oraz na wypadek nowego brukowania lub przebrukowania ulicy.

§ 13.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia policyjnego lub też zarządzeń wydanych na podstawie tego rozporządzenia karane będą grzywną do wysokości 30.— zł. a w razie niemożności uiszczenia grzywny odpowiednim aresztem.

Oprócz tego właściciele nieruchomości, którzy się nie zastosują w wyznaczonym czasokresie do powyższego rozporządzenia wzgl. zarządzeń wydanych na podstawie tego rozporządzenia, muszą się liczyć z tem, że potrzebne prace zostaną wykonane na ich koszt.

§ 14.

Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Katowickiej Gazecie Miejskiej.

Równocześnie z dniem tym znosi się rozporządzenia policyjne z dnia 6. września 1867 r., 12. maja 1874 r., 24. marca 1899 r. i 14. grudnia 1901 r. odnoszące się do zakładania i utrzymania chodników.

Katowice, dnia 20. maja 1913 r.

Zarząd Policyjny.

(—) Pöhlmann. (—) Oelsner.

Ogłoszono w nr. 42 Katowickiej Gaz. Miejskiej z dnia 24-go maja 1913 r.

---

4) Rozporządzenie policyjne

dotyczące umieszczania, wywieszania i wystawiania przedmiotów.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (zbiór ustaw strona 265) i §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30. lipca 1883 r. (zbiór ustaw strona 195) wydaje się za zgodą Magistratu dla miasta Katowic następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

Wywieszanie i wystawianie przedmiotów do sprzedaży przed domami, drzwiami, oknami, parkanami i t. d., położonemi przy ulicach i placach jest wzbronione, o ile przedmioty te wystają poza linję regulacyjną. Jedynie przy wystawianiu zwierzyny i drobiu mogą być dopuszczone wyjątki tylko za zgodą Policji Budowlanej.

§ 2.

Wywieszanie szyldów reklamowych wszelkiego rodzaju, gablotek i innych przedmiotów reklamowych, reklamujących

przemysł, rzemiosło i sztukę, na miejscach wymienionych w § 1, jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem Policji Budowlanej.

§ 3.

Wywieszanie szyldów chorągiewkowych i innych przedmiotów reklamowych wszelkiego rodzaju jest dozwolone tylko wtenczas, o ile takowe włącznie ozdób nie są wyższe i szersze jak 65 cm. Szyldy takie nie powinny wystawać więcej jak 65 cm. w linję powietrzną.

§ 4.

Winni przekroczenia tych przepisów karani będą grzywną pieniężną do wysokości 30,— zł., a w razie nieściągalności tejże odpowiednią karą aresztu.

§ 5.

Powyższe rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą identyczne rozporządzenie policyjne z dnia 26 kwietnia 1905 r.

Katowice, dnia 19 maja 1914 r.

Zarząd Policyjny.

Neugebauer.

XIV.

DODATEK.

1) Regulamin
Komisji personalnej.

§ 1.

W skład Komisji personalnej wchodzą:

a) wszyscy płatni członkowie Magistratu,
b) prezes Rady miejskiej,
c) 6 członków Rady miejskiej.

§ 2.

Przewodniczącego Komisji personalnej wyznacza p. Prezydent miasta.

§ 3.

Komisja personalna zbiera się według potrzeby. Posiedzenia zwołuje przewodniczący Komisji.

§ 4.

Komisja personalna zajmuje się tylko sprawami pracowników miejskich, które mają być przedłożone korporacjom miejskim.

Komisja przedkłada sprawy korporacjom miejskim do uchwalenia.

§ 5.

Uchwały Komisji personalnej zapadają bezwzględną większością głosów. W razie równości głosów, decyduje przewodniczący.

Katowice, dnia 13. marca 1928 r.

Magistrat.

(—) Szkudlarz. (—) Maciejczyk.

Katowice, dnia 29. marca 1928 r.

Kom. Rada Miejska.

(—) Dr. Włodzimierz Dąbrowski. (—) Fr. Cichon.

---

2) Statut

Deputacji nieruchomości miejskich.

§ 1.

Na zasadzie § 56 ordynacji miejskiej z dnia 30. V. 1853 r. ustanawia się „Deputację nieruchomości miejskich“ dla zarządzenia miejskiemi nieruchomościami, tak zabudowanemi jakoteż niezabudowanemi.

§ 2.

Deputacja nieruchomości składa się z 14 członków, a to:

3 członków Magistratu,
6 „ Rady Miejskiej,
5 „ z pośród obywatelstwa.

Przewodniczącym Deputacji jest Prezydent miasta, który mianuje pozostałych 2 członków Magistratu i wyznacza z pośród nich swego zastępcę.

Odnośnie do ustępowania członków jakoteż urzędowania Deputacji obowiązują postanowienia wynikające ze „Statutu dla Wydziałów, Komisyj i Deputacji administracji miasta Katowic“ z dnia $\frac{14.\ V.}{20.\ VI.}$ 1895 r.

§ 3.

Do zakresu działalności Deputacji nieruchomości należy:

1. Zarządzanie wszystkiemi nieruchomościami miejskiemi, o ile one nie służą dla specjalnych celów miejskich.

2. Samodzielne wydzierżawianie i wynajmowanie niezabudowanych i zabudowanych nieruchomości miejskich, jeżeli czynsz dzierżawny lub najmu w poszczególnym wypadku nie przekracza kwoty 1.000,— zł. rocznie. W wypadkach, gdy chodzi o kwoty wyższe, przedkłada Deputacja Magistratowi odpowiednie propozycje.

3. Stawianie warunków, pod jakimi nieruchomości miejskie dla poszczególnych celów winny być oddane.

4. Stawianie Magistratowi propozycji co do sprzedaży nieruchomości miejskich, jakoteż zakupu nieruchomości na rachunek miasta. O ile chodzi o nieruchomości służące specjalnym celom wzgl. mające służyć dla tychże, powinna Deputacja nieruchomości odpowiednie wnioski opracować wspólnie z dotyczącą deputacją wzgl. komisją administracyjną.

5. Czuwanie nad obciążeniem nieruchomości miejskich hipotekami i długami i wszelkiemi zapisami, w porozumieniu z Komisją finansową.

6. Spowodowanie perjodycznego oszacowania wszystkich nieruchomości miejskich i czuwanie nad stanem majątku gminy miejskiej w nieruchomościach.

7. Przygotowanie preliminarza budżetu dla majątku komunalnego odnośnie do nieruchomości miejskich.

§ 4.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem 15. sierpnia 1928 roku.

Katowice, dnia 23. lipca 1928 r.

(—) Szkudlarz, wiceprezydent miasta.

(—) Sikorski, radca budownictwa miejskiego.

Magistrat.

(L. S.)

L. RW. 731.

Śląska Rada Wojewódzka na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z 30. V. 1853 r., oraz § 16 ustawy o właściwości władz z 1. VIII. 1883 r., zatwierdza statut Deputacji nieruchomości miejskiej w Katowicach z 23. lipca 1928 r.

Katowice, dnia 27. sierpnia 1928 r.

Śląska Rada Wojewódzka.

(L. S.)

(—) Żurawski.
w. z. Przewodniczący.

Ogłoszono.

Katowice, dnia 22. grudnia 1928 r.

(—) Dr. Kocur.

---

3) Statut

w przedmiocie poboru opłat od umów o przeniesieniu własności nieruchomości.

Na podstawie uchwały Rady Miejskiej z dnia 18. V. 1928 roku wydaje się w myśl art. 11 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 14. kwietnia 1924 roku (Dz. Ust. Śl. Nr. 10, poz. 47) w brzmieniu ust. z 17 maja 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 14, poz. 24) następujący statut podatkowy:

§ 1.

Opłacie na rzecz miasta Katowic podlegają umowy o przeniesieniu własności nieruchomości, o ile od tych aktów prawnych pobiera się opłatę (podatek) państwową.

§ 2.

Od opłaty zwalnia się umowy zawierane przez kooperatywy i spółdzielnie budowlane oraz osoby prywatne o ile zawierane przez nie umowy dotyczą nowowznoszonych budowli: opłacie nie podlegają również wszelkie transakcje kupna — sprzedaży, związane z parcelacją obszarów należnych do

wielkiej własności ziemskiej, o ile są przeprowadzone przez Urząd Ziemski lub przedsiębiorstwa osadnicze o charakterze użyteczności publicznej. Również nie pobiera się podatku na podstawie decyzji Wojewody Śląskiego przy transakcjach zwolnionych przez Ministra Skarbu od państwowej opłaty od przeniesienia własności nieruchomości w całości lub w części.

§ 3.

Opłata wynosi 1½% sumy służącej za podstawę wymiaru państwowej opłaty (podatku) od tych umów.

§ 4.

Wymiar uskutecznia się na podstawie zawiadomień przesyłanych przez Urząd Skarbowy, Notarjuszy oraz Sądy w myśl § 11 ust. 2 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 7-go czerwca 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 14, poz. 56).

§ 5.

Do uiszczenia opłaty obowiązaną jest osoba, której wymierzono opłatę państwową.

§ 6.

Wymierzoną opłatę uwidocznia się w nakazach płatniczych; opłatę należy uiścić w ciągu dwu tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego w Kasie Podatkowej.

§ 7.

Osoby działające wbrew niniejszem przepisom ulegną grzywnie do wysokości 350,— zł., o ile w myśl obowiązujących przepisów nie podpadną wyższemu wymiarowi kary.

§ 8.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje z dniem 1. stycznia 1928 r. Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc obowiązującą:

a) ordynacja miejska z dnia 30. września 1924 r. w przedmiocie poboru podatku komunalnego od umów o przeniesieniu własności nieruchomości,

b) dodatek do tej ordynacji z dnia 3. lutego 1928 r.

Katowice, dnia 5. czerwca 1928 r.

Magistrat.

(L. S.)

Podp.: Szkudlarz — Maciejczyk.

Zatwierdza się na podstawie art. 1, 11 i 27 ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu, ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30).

Katowice, dnia 12. lipca 1928 r.

Śląska Rada Wojewódzka.

L. RW. 600.

Podp.: nieczytelny.
Przewodniczący.

(L. S.)

---

4) Uchwała korporacyj miejskich

w przedmiocie zaopatrzenia rzemieślników pracujących za dziennem wynagrodzeniem i robotników miasta Katowic na wypadek ich niezdolności do pracy oraz pozostałych po nich rodzin.

§ 1.

Robotnikom i rzemieślnikom pozostającym w stałej służbie miasta Katowic nie mającym uprawnienia do poboru emerytury można w granicach niniejszych postanowień przyznać emeryturę i zaopatrzenie dla pozostałej rodziny z wykluczeniem jednak możności dochodzenia przez tychże ewtl. swych pretensji w drodze prawa.

§ 2.

Emeryturę płaci się na wypadek ustąpienia z pracy miejskiej:

a) z powodu trwałej niezdolności do pracy stwierdzonej z urzędu o ile niezdolność ta nie została spowodowaną rozmyślnie lub z okazji popełnienia czynu zbrodniczego albo rozmyślnego przestępstwa, stwierdzonych wyrokiem sądowym.

b) po ukończeniu 60 roku życia; w tym wypadku przyznać można emeryturę nawet wtedy, jeżeli trwała niezdolność do pracy nie została stwierdzoną.

Robotnicy wzgl. rzemieślnicy, którzy stawszy się niezdolnymi do pracy na swem dotychczasowem stanowisku,

wzbraniają się przyjąć inną posadę w służbie miejskiej odpowiadającą ich wyszkoleniu i zdolnościom, tracą możność uwzględnienia ich po myśli niniejszej uchwały.

Wypłata emerytury ustaje, jeżeli pobierający ją zasądzony został prawomocnie na karę więzienną z utratą praw obywatelskich. Na czas innych kar wolnościowych dłuższych niż 1 miesiąc zawiesza się wypłatę emerytury, lecz na wypadek stwierdzonej biedy przyznać można rodzinie na czas zawieszenia wsparcie aż do wysokości emerytury.

§ 3.

Warunkiem przyznania emerytury lub zaopatrzenia jest conajmniej nieprzerwana 10-letnia beznaganna praca w służbie miasta i wpisanie na listę stałych robotników wzgl. rzemieślników miejskich.

Wpisanie na listę stałych robotników wzgl. rzemieślników dokonuje się na wniosek interesowanego najwcześniej po nieprzerwanej jednorocznej pracy w służbie miejskiej, po udowodnieniu świadectwem lekarza urzędowego pełnej zdolności do pracy w swoim zawodzie i to wstecz od dnia przyjęcia do pracy. Zapisanie na listę nastąpić może tylko na podstawie uchwały Magistratu powziętej po wysłuchaniu kierownictwa odnośnego działu zarządu administracji.

Przed ukończeniem 21 a po ukończeniu 40 roku życia nie wpisuje się w listy stałych robotników wzgl. rzemieślników.

Za przerwę w pracy miejskiej nie uważa się przerw powstałych bez winy robotnika, jak choroby, chwilowe ograniczenie i wstrzymanie przez Magistrat ruchu wzgl. pracy, dopełnienie obowiązkowej służby wojskowej, o ile przeszkody te były bezpośrednim powodem do przerwania pracy i jeżeli po ustaniu takiej przeszkody robotnik wzgl. rzemieślnik natychmiast podjął pracę.

Jeżeli takie przerwy trwają ponad 13 tygodni w roku kalendarzowym, to czasu przerwy przekraczającego 13 tygodni nie zalicza się jako czasu pracy, za wyjątkiem służby wojskowej w czasie wojny lub mobilizacji, którą to służbę zalicza się bez względu na czas jej trwania jako służbę spędzoną w zarządzie miasta, o ile dopełnione są wszystkie inne warunki podane w ustępach poprzednich. Decyzja w przedmiocie zaliczenia takiej przerwy na czas pracy zapada bezzwłocznie po ponownem objęciu pracy na wniosek interesowanego.

Emeryturę można przyznać bez względu na ilość lat pracy, jeżeli rzemieślnik wzgl. robotnik stał się do niej trwale niezdolnym bez własnej winy wskutek nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu lub w czasie pełnienia pracy w służbie miasta.

§ 4.

Za podstawę do wymiaru uposażenia emerytalnego służby wysokość rocznego zarobku oraz ilość lat pracy nieprzerwanej służby miejskiej.

Jako zarobek roczny przyjmuje się przecięcie zwykłego zarobku rzeczywiście pobranego w ostatnich 3 latach z doliczeniem zarobku ubytego z powodu niezawinionych przerw w pracy (ustęp 4 § 3).

§ 5.

Emerytura wynosi po ukończeniu 10-letniej służby oraz na wypadek w § 3 ustępie ostatnim przewidziany 40% poborów za podstawę wymiaru służących; za każdy następny rok wzrasta emerytura o *2%*; w każdym jednak razie nie może przekraczać 100% wynagrodzenia w służbie czynnej. służącego za podstawę do wymiaru emerytury.

§ 6.

Emerytura obliczona według § 5 obniża się o te kwoty, które emeryt pobiera ze środków Państwa lub innych związków albo organizacji publicznych lub też na podstawie ustaw o ubezpieczeniu urzędników prywatnych, przeciw nieszczęśliwym wypadkom, z tytułu renty na starość inwalidzkiej.

Obniżenie to nastąpi jednakże tylko wtenczas, jeżeli wszystkie takie kwoty łącznie z emeryturą przekraczają 100% poborów według których obliczoną została emerytura. Obniżenia dokonać należy także wtenczas, jeżeli emeryt nie chce korzystać z przysługujących mu rent itp. kwot po myśli ustępu 1.

§ 7.

Na podstawie powyższych przepisów przyznaje Magistrat za zgodą Rady Miejskiej emeryturę dla każdego emeryta z zastrzeżeniem każdoczesnego odwołania, przyczem nie należy stwierdzać położenia gospodarczego emeryta. Decyzje władz miejskich są ostatecznemi, przeciw nim nie przysłu-

guje prawo zażalenia lub jakikolwiek inny środek prawny. Cesja lub zastaw emerytury są niedozwolone; na ręce cesjonarzy lub wierzycieli nie dokonuje się wypłaty.

§ 8.

Prawo Zarządu miejskiego lub odnośnego działu gospodarczego do wypowiedzenia robotnikowi wzgl. rzemieślnikowi pracy lub do jego zwolnienia nie doznaje wskutek niniejszej uchwały żadnego uszczerbku.

§ 9.

Wdowy oraz pozostałe i uprawnione dzieci robotników, posiadających wymogi §§ 1 i 3 lub już emerytowanych otrzymują, lecz tylko na wypadek koniecznej potrzeby zaopatrzenia, którego wymiar zależy w każdym poszczególnym wypadku od uchwały Magistratu i Rady Miejskiej po dokładnem stwierdzeniu i uwzględnieniu ogólnego położenia gospodarczego rodziny.

Zaopatrzenie wdowy upada z chwilą jej ponownego zamążpójścia. Uposażenia wdowiego nie płaci się wogóle, jeżeli związek małżeński zawarty został dopiero w ostatnich 3 miesiącach przed ukończeniem stosunku pracy, na łożu śmierci męża albo dopiero po ustąpieniu z pracy, tudzież wtenczas, jeżeli małżonkowie nie żyli w spólności małżeńskiej.

Zaopatrzenie sierót upada z końcem tego miesiąca, w którym sierota kończy 17 rok życia lub sama zarabia na swe utrzymanie.

Do zaopatrzenia wdów i sierót dostosowuje się odpowiednio przepisy § 7.

§ 10.

Wszelkie emerytury, zaopatrzenia i dodatki na mocy niniejszej uchwały płaci się tylko wtenczas, jeżeli odnośne osoby mieszkają stale w granicach Państwa Polskiego i posiadają jego obywatelstwo.

§ 11.

Powyższe przepisy nie mają zastosowania do osób, którym przyznano emerytury, zaopatrzenia itp. przed powzięciem niniejszej uchwały. Dla takich osób pozostawia się nadal tylko uchwalone dawniej emerytury, zaopatrzenie zasadnicze itp. i to tylko w tych wypadkach, jeżeli osoby te mieszkają stale w granicach Państwa Polskiego i posiadają jego obywatelstwo.

§ 12.

Kwoty przyznane na zasadzie niniejszej uchwały płaci się miesięcznie z góry.

§ 13.

Uchwała powyższa, która może być każdego czasu zmienioną lub zniesioną, znosi z dniem wejścia w życie dawniejsze uchwały z dnia $\frac{26.\ 4.}{11.\ 5.}$ 1906 i $\frac{24.\ 10.}{2.\ 11.}$ 1922.

§ 14.

Uchwała ta obowiązuje z dniem 1. stycznia 1928 r.

Katowice, dnia 4. grudnia 1928 r.

Magistrat.

Katowice, dnia 13. grudnia 1928 r.

Rada Miejska.

---

5) Taryfa

w przemiocie pobierania opłat za wywóz śmieci m. Katowic.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 14-go kwietnia 1924 roku o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) oraz uchwał korporacyj miejskich z dnia $\frac{26.\ III.}{3.\ IV.}$ 1929 r. wydaje się w związku ze statutem wywozu śmieci z dnia 25. V. 1928 r. następującą taryfę miejscową:

§ 1.

Za odwożenie śmieci i różnych odpadków domowych będzie od dnia 1-go kwietnia 1929 r. począwszy, od korzystających z tego urządzenia pobierana opłata, jak następuje:

1. za jeden zbiornik na śmieci miesięcznie . . 4,50 zł. zbiorniki opróżniane będą dwa razy tygodniowo;
2. za substancje nie uważane za śmieci od jednego wozu łącznie z naładowaniem . . . 8,50 zł.

§ 2.

Ustalone w § 1 opłaty będą każdorocznie z dniem 1-go kwietnia po zbadaniu kosztów urządzenia, służącego do odwozu oraz umorzenia użytego w tym celu kapitału i kosztów administracyjnych na mocy uchwały Rady Miejskiej odpowiednio obniżone lub podwyższone. Uchwały o zmianach w opłacie należy podać w sposób zwykle używany do ogólnej wiadomości.

§ 3.

Opłatę za wywóz śmieci należy uiszczać miesięcznie najpóźniej w przeciągu 10-ciu dni w Głównej Kasie Miejskiej po doręczeniu rachunku. Po upływie tego terminu, jak i w razie odmowy zapłaty nastąpi przymusowe ściągnięcie zaległej opłaty, w drodze administracyjnej.

§ 4.

Taryfa powyższa obowiązuje z dniem 1-go kwietnia 1929 r. Tem samem traci moc obowiązującą taryfa opłat za wywóz śmieci miasta Katowic z dnia 25. maja 1928 r. oraz taryfa w tym samem przedmiocie z dnia 12 stycznia 1927 r.

Katowice, dnia 8. kwietnia 1929 r.

Magistrat.

(Pieczęć).

(—) Dr. Kocur. (—) Szkudlarz.

ZBIÓR

STATUTÓW MIEJSCOWYCH

ważniejszych uchwał gminnych, regulaminów miejskich, najważniejszych rozporządzeń władz i t. d.
- obowiązujących na obszarze miasta Katowic. -

KATOWICE 1929.
NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC.

Druk: Śląskie Zakł. Graf. i Wyd. „Polonia“ S. A., Katowice.

UWAGA.

Przed ustawieniem niniejszej książki w bibljotece należy w niej poczynić ręcznie następujące poprawki:

1. Za tytułem „Statut miejscowy, dot. podziału miasta Katowic etc.“ str. 21, dopisać „patrz strona 389“. Wszystkie paragrafy tego statutu skreślić!

2. Za tytułem „Wykaz obwodów w Katowicach“ str. 24, dopisać „patrz strona 392“. Tekst do strony 30 skreślić!

3. Za tytułem „Instrukcja dla naczelników obwodów etc.“ str. 31, dopisać „patrz strona 400“. Cały tekst skreślić!

4. Za tytułem „Taryfa w przedmiocie pobierania opłat“ str. 387, dopisać „patrz strona 482“. Cały tekst skreślić!

SPIS RZECZY.

I. ZARZĄD OGÓLNY.

II. SZKOLNICTWO.

III. PODATKI.

IV. RZEŹNIA MIEJSKA — HALA MIĘSNA.

V. BUDOWNICTWO.

VI. SĄDY ZAWODOWE I ROZJEMCZE.

VII. POŻARNICTWO.

VIII. SPRAWY URZĘDNICZE.

IX. ZAKŁADY MIEJSKIE.

X. OPIEKA SPOŁECZNA.

XI. BEZPIECZEŃSTWO PUBLICZNE. PORZĄDEK ULICZNY.

XII. RUCH TARGOWY.

XIII. POLICJA BUDOWLANA.

XIV. DODATEK.